

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3143/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Bfv.III.766/2023/12. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó rendőr alezredes magánszemély az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Bfv.III.766/2023/12. számú végzése, a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.8/2021/14. számú ítélete, valamint a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.I.3/2019/21. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Álláspontja szerint a támadott végzés és ítéletek ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdésében, 25. cikk (1) bekezdésében, valamint 28. cikkében foglaltakkal.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló alapügy előzménye, valamint az indítványban foglaltak lényege a következő.
- [3] 2.1. Az indítványozót a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa 2021. november 19-én kihirdetett Kb.I.3/2019/21. számú ítéletével bűnösnek mondta ki szolgálati feladat alóli kibúvás vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 439. § (1) bekezdés] valamint szolgálati tekintély megsértése vétségében [Btk. 447. § (1) bekezdés a) pont] és ezért őt halmazati büntetésül 200 napi tétel, napi tételenként 1 200 Ft, mindösszesen 240 000 Ft összegű pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a bíróság a pénzbüntetés meg nem fizetésének esetére a szabadságvesztésre történő átváltoztatásról, valamint a megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett. A bíróság határozott a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről.

- [4] 2.2. Védelmi fellebbezés alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a 2021. május 28-án kihirdetett 6.Kbf.8/2021/14. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, az indítványozót felmentette a szolgálati feladat alóli kibúvás vétségének [Btk. 439. § (1) bekezdés] vádjá alól, a függelemsértő katonai bűncselekményét pedig a Btk. 447. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálati tekintély megsértése büntettének minősítette, s mellőzte a büntetés halmazati jellegére történő utalást. Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A másodfokú bíróság ítélete 2021. június 15. napján jogerőre emelkedett.
- [5] 2.3. A bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügyszövevény határozata ellen az indítványozó védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.
- [6] 2.3.1. A felülvizsgálati indítvány indokai szerint az indítványozó előjárójával folytatott szóváltásából, illetve a folyosón tett kijelentéséből hiányzik a cselekmény jogellenességének megállapíthatósága. Álláspontja szerint az indítványozó a véleményeltérést jog- és érdekérvényesítő tevékenysége címén hozta az előjárója tudomására. A folyosón tett megjegyzéssel kapcsolatban a felülvizsgálati indítvány utalt arra, hogy a tényállás másodfokú bíróság által tett kiegészítése ellenére továbbra is kétséges, hogy egyáltalán mi hangzott el a folyosón. Az indítványozó kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság nem adott számot arról, hogy az indítványozó folyosói megjegyzése miért sértette az előjáró tekintélyét.
- [7] A felülvizsgálati indítvány szerint a jogerős ítéletben írt cselekmény nem tényállásszerű, mivel nem került sem megjelölésre, sem megnevezésre a szolgálati tekintély megsértése büntettének passzív alanya. Indokai szerint passzív alany hiányában a szolgálati tekintély mint jogi tárgy, továbbá a függelmi viszonyok és az előjáró jogállásának sérelme mint eredmény sem valósulhat meg.
- [8] 2.3.2. A Legfőbb Ügyszövevény BF.985/2023/2. számú nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta. A Legfőbb Ügyszövevény nyilatkozatára mind az indítványozó, mind védője észrevételt tett.
- [9] 2.3.3. Az indítványozó álláspontja szerint a szokásoknak megfelelő, igazgatási jellegű és rendszeresen előforduló szolgálati vita történt, amelyre a vonatkozó szolgálati jogszabályok is lehetőséget biztosítanak. A vád tárgyává tett megjegyzést („Büszke lehetsz magadra!”) nem a szolgálati előjáró irányába tette, hanem szokásához híven önkritikát gyakorolt, s eközben az indítványozó valójában önmagával beszélt meg, elemezte a történeteket. A kijelentés nem sérti az emberi méltóságot, miatta becsületsértés még a másodfokú bíróság szerint sem lenne megállapítható, így a szolgálati felsőbbbség irányában sem lehet sértőnek, jogellenesnek értékelni.

- [10] Az indítványozó hivatkozott továbbá arra, hogy a másodfokú bíróság írásba foglalt ítéletében írt tényállás ellentétben áll a határozat szóbeli indokolása során tett megállapításaival. Indokai szerint a másodfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, mivel ítéletéből nem derül ki konkrétan, hogy milyen bizonyítékokat fogadott el, illetve milyen bizonyítékokat miért nem vett figyelembe.
- [11] 2.3.4. A Kúria a 2024. április 9-én meghozott Bfv.III.766/2023/12. számú végzésével az első- és másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.
- [12] A végzés indokolása szerint a felülvizsgálati indítvány, illetve az indítványozó észrevétele a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül a jogerős ítéleti tényállást támadta a másodfokú ítélet egyes megállapításainak kifogásolásával. Az indítványozó a bizonyítási eljárás hiányosságait is állította. Az indítványozó valójában tényálláson kívüli körülményekre hivatkozással eltérő tényállás megállapítását szorgalmazta, melyre felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség.
- [13] A Kúria végzése tévesnek találta a felülvizsgálati indítvány azon állítását, mely szerint az indítványozó azért nem követett el bűncselekményt, mert az előjáróval folytatott szóváltás, illetve a terhelt folyosón tett kijelentése nem jogellenes, az valójában az előjáró és az alárendelt közötti együttműködés keretei között elhangzott ellentétes vélemény volt.
- [14] A kúriai végzés indokai szerint a felrótt, Btk. 447. § (1) bekezdése szerint bűncselekmény (szolgálati tekintély megsértése) elsődleges jogi tárgya a szolgálati tekintély, a törvényi tényállás a szolgálati felsőbbség személyi integritását védi annak érdekében, hogy az adott katonai szervezet rendeltetésszerű működése zavartalanul megvalósulhasson. A szolgálati rend és fegyelem akkor érvényesül az elvárt szinten, ha a parancsra jogosult személy tekintélye képes alátámasztani döntési, irányítási kompetenciáját. Ennek hiányában nem érvényesülhet hatékonyan a parancsok teljesítése, a szolgálati rend fenntartása. A végzés rámutatott arra, hogy a bűncselekmény védett jogi tárgya kettős, részint a szervezet rendeltetésszerű működésének fenntartása érdekében elsődlegesen a katonai rend és fegyelem, és részint a tényállás másodlagosan a passzív alany személyiségi jogait is védi.
- [15] A végzés szerint az indítványozó valójában a minden katonai jellegű szervezet működésének alapjául szolgáló függelmi viszonyokat súlyosan sértő cselekményt valósított meg azzal, hogy az előjárójával szóváltásba keveredett, és vele szemben mások előtt gúnyos hangnemet engedett meg magának. Ez a magatartása alkalmas volt arra, hogy a többi alárendelt felé azt a látszatot keltse, hogy az előjáró nem kompetens, döntései szabadon kritizálhatók. A végzés indokai szerint ez értelemszerűen a szolgálati rend és fegyelem ellen ható magatartás, ekként nyilvánvalóan bűncselekmény.
- [16] A Kúria végzése megállapította, hogy a tényállás rögzíti, megjelöli a terhelt szolgálati előjáróját, a szolgálati előjáró által adott parancsot, ekként pedig a sértett (passzív

alany) – a felülvizsgálati indítvány állításával szemben – egyértelműen megnevezésre került.

- [17] A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság nem sértett törvényt, amikor az indítványozó cselekményét szolgálati tekintély megsértése büntettének [Btk. 447. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés] minősítette, és törvényes a kiszabott büntetés is.
- [18] A Kúria vizsgálta az indítványozó azon kifogását, miszerint a másodfokú bíróság írásba foglalt ítélete ellentétben van a szóbeli indokolás során elhangzottakkal, és a másodfokú bíróság nem teljesítette az indokolási kötelezettségét. A bíróság megállapítása szerint ezen állítások alaptalanok.
- [19] A Kúria rámutatott arra, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása.
- [20] 2.4. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, kérve a Kúria Bfv.III.766/2023/12. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését az első- és másodfokú ítéletre is kiterjedő hatállyal.
- [21] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria végzése *justizmord* döntés, mivel annak – kiemelten az indítványozó által megalapozatlannak tartott tényállásra vonatkozó – megállapításai nem hitelesek. Indokai szerint a Kúria jogalap hiányában, hatáskörét túllépve, az Alaptörvénybe ütköző módon készített „új” tényállást, amely egyetlen egyértelmű nyilatkozattal nem támasztható alá.
- [22] Az indítványozó állítása szerint a vele szemben lefolytatott büntetőeljárás, majd a volt védőügyvédje által benyújtott felülvizsgálati indítvány egyoldalú elbírálása okán következetesen nem érvényesültek vele szemben az Alaptörvény XXVIII. cikkébe foglalt igazságszolgáltatással összefüggő garanciális jogok.
- [23] Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített, tisztességes bírói eljáráshoz való joga, a *fair* eljárás elve amiatt sérült, mert a bíróságok önkényesen, elfogultan jártak el és hozták meg döntésüket.
- [24] Az indítványozó hivatkozott arra is, hogy sérült az Alaptörvény XXVIII. cikkének (2) bekezdésében meghatározott, az ártatlanság vélelméhez fűződő joga, mivel esetében nem érvényesült az *in dubio pro reo* elve.
- [25] Az indítvány szerint a Kúria végzése a tényállásszerűség hiányának kiküszöbölésére – jogszabályi felhatalmazás hiányában, hatáskörét túllépve – egy olyan, új ítéleti tényállást rögzít, amelybe önkényesen behelyezi a passzív alanyt, így alapozva meg döntését. Az indítvány szerint ez azért volt szükséges, mert passzív alany hiányában – okozati és logikai összefüggés alapján – a szolgálati tekintély (mint jogi tárgy), továbbá a függelmi viszonyok és az előjáró jogállásának a sérelme (mint eredmény) sem valósulhat meg, egy objektíve, sértőnek nem minősíthető, továbbá nem is az előjáró irányába tett kijelentéssel. Az indítványozó álláspontja szerint esetében a

bűncselekmény sem tényszerűen, sem jogszerűen nem valósult meg. Az indítványozó ehhez kapcsolódóan állította, hogy az ügyében hozott bírósági határozatokban rögzített tényállások valótlan, iratellenes adatokat tartalmaznak, önkényes és elfogult eljárást követő *justizmord* döntések következményeként.

- [26] Az indítványozó szerint hiányoznak a törvényi tényállás determináns elemei a jogerős ítélet pontosított, kiegészített tényállásából, ami az ártatlanságát támasztja alá, azonban a Kúria ezt Alaptörvénybe ütköző módon, önkényesen pótolta a felülvizsgálati eljárásában hozott végzésében. Ezzel – az indítványozó szerint – az Alaptörvénybe ütköző tevékenységével a Kúria ellehetetlenítette a jogsérelem orvosolhatóságát, így sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított joga. Az indítványozó szerint a Kúria elfogult és törvénytörő volt, és eljárásával megsértette az Alaptörvény 25. cikkének (1) bekezdését és 28. cikkét is. Az önkényes bírói jogértelmezés pedig egyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelméhez is vezet.
- [27] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a vád tárgyát képező cselekmény nem szóváltás volt az előjáróval, hanem véleményeltérés, szakmai vita volt, amely a jog- és érdekvédelem érdekében történő tevékenysége során történt. A bűnössé nyilvánításának az előzménye egy igazgatási jellegű, szolgálati eseményt követő parancsnoki kivizsgálás volt, mely során az előjáró adhat igazgatási jellegű utasítást, azonban a kivizsgálást követő következtetésre, a konkrét döntésre, javaslatra nem adhat utasítást, hiszen ezzel hatáskörét túllépve, előjárói hatalmával visszaélne.
- [28] Az indítványozó hivatkozott a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 103. § (2) bekezdésének 2. mondatára: „Ha azonban [a parancs] jogellenessége felismerhető számára, arra haladéktalanul köteles a szolgálati előjáró figyelmét felhívni”. Állítása szerint a vita közben ennek a jogszabályi előírásnak tett eleget, amely kizárja a cselekménye jogellenességét. Az indítványozó kifogásolta, hogy mindezt a Kúria figyelmen kívül hagyta, ennek következtében önkényesen és a tisztességes eljárás követelményét, valamint az Alaptörvény 28. cikkében rögzített jogértelmezésre irányadó szabályt mellőzve járt el.
- [29] Az indítvány szerint szolgálati tekintély megsértése bűncselekmény elkövetésében a bíróságok úgy mondták ki bűnösnek, hogy ennek megalapozottságát egyetlen kétséget kizáró, hiteles bizonyítékkal sem tudták alátámasztani; ezzel megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében biztosított jogát. A Kúria helybenhagyta az első- és másodfokú ítéletet, ezzel nem igazságszolgáltatási, hanem jogszolgáltatási tevékenységet végzett, amivel nem tett eleget az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdésébe foglalt kötelezettségének.
- [30] Az indítványozó – korábbi alkotmánybírósági határozatokra hivatkozva – kifejtette, hogy a megfelelő indokolás hiánya az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát is sérti.

- [31] Az indítványozó indokolása szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet okoz az, hogy a Kúria nem vette figyelembe, hogy a jogerős határozatban megállapított tényállásból hiányzik a passzív alany. Ha ugyanis tekintettel lett volna erre, akkor az indítványozót szolgálati tekintély megsértésének büntette miatt ellene emelt vád alól fel kellett volna menteni.
- [32] Az indítványozó álláspontja szerint az ügyében eljáró bíróságok egyikének eljárása sem volt sem tisztességes, sem elfogulatlan, sem pártatlan, és emiatt ártatlanul ítélték el.
- [33] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.
- [34] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Bár az indítványozó alkotmányjogi panaszát a hatvannapos határidőn túl terjesztette elő, indítványához igazolási kérelmet is csatolt. Az Alkotmánybíróság – egyesbíróként eljárva – IV/3143-4/2024. számú végzésével az igazolási kérelemnek helyt adott. Ekként az alkotmányjogi panaszt határidőben érkezettnek kell tekinteni.
- [35] 3.2. Az Abtv. 27. §-a értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [36] Az indítványozó az alapügy vádlottja volt, így érintettsége fennáll. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [37] 3.3. Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, valamint a támadott bírói határozatokat és végzést.
- [38] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés *b)* pontja szerint a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét.
- [39] Az indítványnak az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdésének, illetve 28. cikkének a sérelmére hivatkozó részei nem tesznek eleget ennek a feltételnek. Az Alaptörvény ezen rendelkezései ugyanis az indítványozó számára nem biztosítanak alapjogot, így

ezekre alkotmányjogi panasz önmagában nem alapítható {Ld. p.o. 3160/2025. (V. 15.) AB végzés, Indokolás [13]}.

- [40] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének e) pontja szerint az indítványnak indokolnia kell, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványozó állította, hogy a bíróságok nem voltak pártatlanok [és emiatt sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott alapjoga], azonban nem indokolta meg, hogy ezt az állítását milyen tényekre alapozza. Az, hogy a bíróságok az indítványozó számára kedvezőtlen döntést hoztak, nem áll kapcsolatban a bíróságok pártatlanságával.
- [41] 3.4. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 29. §-a szerint az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben a következőket emeli ki.
- [42] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja. Az Alkotmánybíróság számos döntésében kifejtette, hogy: „a bíróságok ítéleteit [...] akkor bírálhatja felül, ha azok az Alaptörvény megszabta értelmezési tartományt megsértik, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz” {3119/2015. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [22]; 3031/2016. (II. 23.) AB végzés, Indokolás [19]; 16/2016. (X. 20.) AB határozat, Indokolás [16]; 17/2016. (X. 20.) AB határozat, Indokolás [25]}.
- [43] „A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. [...] Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]}. [...] A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[14]}.
- [44] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e {ld. po.

3267/2025. (VII. 30.) AB végzés, Indokolás [27]]. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]; 3084/2016. (IV. 18.) AB végzés, Indokolás [29]}. Önmagában az, hogy a bíróság a tényeket és a bizonyítékokat az indítványozótól eltérő módon értékelte, azokból nem az indítványozó által helyesnek vélt következtetést vonta le, és nem osztotta az indítványozó jogi álláspontját, még nem teszi az eljárást tisztességtelenné. {Hasonlóan: 3084/2016. (IV. 18.) AB végzés, Indokolás [30]}.

- [45] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és (2) bekezdésének (azon belül az *in dubio pro reo* elvének) sérelmét a Kúriának a tényállással kapcsolatos megállapításaihoz kapcsolódóan állította. Egyrészt vitatta annak tartalmát (bűnösségének megállapítását), másrészt állította, hogy a Kúria önkényesen, jogszabályi felhatalmazás nélkül egészítette ki a tényállást. Az indítványozó ismételten hangsúlyozta, hogy a jogerős ítélet törvényi tényállásának determináns elemei hiányoztak (vagyis a passzív alany, a sértett előjáró megnevezése).
- [46] Az Alkotmánybíróság előzőekben bemutatott, következetes gyakorlatából következően a testület a bíróságok által megállapított tényállást, illetve az abból az indítványozó bűnösségére levont következtetést nem vizsgálhatja felül.
- [47] Az indítványban foglaltak kapcsán megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy a szolgálati tekintély megsértése esetében egyébként nem csupán a törvényi tényállás megfogalmazásából, hanem e bűncselekmény megvalósíthatóságából – értelemszerűen – következik, hogy passzív alany nélkül nem lehetséges, mivel általában véve tekintélyről nyilvánvalóan nem lehet szó, a tekintély nem önmagában állóan áll büntetőjogi védelem alatt, hanem az azt hordozója révén. Az pedig szakjogi kérdés, hogy a törvényi tényállás és a történeti tényállás e tekintetben megfeleltethető-e egymással.
- [48] Az indítványozó valójában a bíróság büntetőjogi szakmai érvelését kifogásolja, s annak következményét tartja alaptörvényben biztosított jogai sérelmének.
- [49] Mindezek alapján az indítvány nem felel meg az Abtv. 29. §-ban foglalt feltételnek, mivel semmilyen kételyt nem támaszt abban a vonatkozásban, hogy a bírósági eljárásban nem következett be a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség, illetve nem fogalmazott meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [50] 4. Ekként az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései szerint eljárva, az Abtv. 29. §-ára, 52. § (1b) bekezdésének *b)* és *e)* pontjára tekintettel, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) bekezdésére is – visszautasította.

Budapest, 2026. március 3.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró